

Ремизгуш Мруз  
От автора на "И никога не я откриха"

# ХАШТАГ

Не вярвай на никого!  
Особено на себе си...

ЕРАТРИЛЪР

ера

# Ремигиуш Мруз

## ХАШТАГ

Hashtag

Copyright © 2019 by Remigiusz Mroz

All rights reserved

© Васил Велчев – превод от полски

© Мира Минкова – художествено оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2019

ISBN 978-954-389-523-6

*Всеки ден потребителите на Туитър изпращат около петстотин милиона туита. Дори и няколко от тях да идваха от изчезнали хора, никога не бихме забелязали това.*

## ПЪРВА ЧАСТ

### Теса

Годишно човек произвежда по време на сън около деветдесет и осем литра пот. Това създава подходящите условия за отглеждане на шестнайсет вида гъби върху самата възглавница.

Тази нощ на моята със сигурност имаше условия за още повече, защото през последните няколко часа водех неравна борба със себе си, потейки се обилно. Всъщност това не беше голямо отклонение от нормата. Наскоро теглото ми надхвърли сто и седемнайсет килограма, а аз съм висока метър седемдесет и един, което означаваше ВМІ<sup>1</sup> в долната скала на трета степен на затлъстяване.

И това беше един от поводите да обмислям самоубийство тази нощ.

Не беше за пръв, нито за последен път. Имаше периоди, когато подобни мисли ме навестяваха два-три пъти седмично. Бях свикнала с тях, бяха обичайни за мен, станаха нещо естествено, норма. Може би именно благодарение на това никога не бях предприемала стъпката, след която не би имало връщане назад.

Веднъж се нагълтах с медикаменти, но скоро след това повръцах като котка. Друг път се опитах да прережа вените си, но ефектът беше нищожен – само се издрасках и се наложи да нося блузи с дълги ръкави през лятото. Няколко пъти се опитвах да свърша със себе си на гари, но едва пресичах линията на перона и се отказвах. Дори хлапетата, отправящи си взаимни предизвикателства, стигаха по-далеч.

Накрая трябваше да призная очевидното – не можех дори да се самоубия.

Това беше една от многото натрапливи мисли, които не ми даваха спокойствие години наред. От известно време обаче успявах да се справя с тях по някакъв начин. Главно благодарение на съпруга ми.

Игор умееше да ме убеждава както никой друг, въпреки че обикновено дори не се налагаше да говори. Достатъчно беше, че го има. Тази нощ отсъстваше и аз бях оставена единствено на себе си.

---

<sup>1</sup> *Body Mass Index* (англ.) – Индекс на телесната маса. – Б. пр.

Резултатът? Завивки и пижама за пране, стая за проветряване и психика за смяна.

По последния пункт не можех да направя много, но с първите два се заех още сутринта. Тъкмо бях извадила калъфката на юргана, когато се разнесе металическо пиукане от мобилния ми телефон. Посегнах към него убедена, че Игор ми е изпратил есемес.

Той трябваше да се върне от тиймбилдинг командировката си едва вечерта, но може би шефовете му бяха решили, че няма смисъл да продължават фарса, наречен за залъгване „обучение“. Или му се е удало да се измъкне от някоя конференция, за да се прибере по-рано вкъщи. Не обичаше да напуска дома ни почти толкова, колкото и аз.

Подателят на съобщението обаче беше автоматът на една от куриерските фирми.

„Пратката ти вече те очаква!“ – гласеше краткото съобщение. Веднага след него беше дадено местоположението на автомата, от който трябваше да взема уж поръчаната от мен пратка.

Повдигнах вежди, вперила поглед в екрана. Напоследък не бях пазарувала онлайн, нито пък Игор. Не очаквахме никаква пратка, а дори да бях направила някаква поръчка, със сигурност бих избрала опцията за доставка вкъщи. Защо трябва да излизам, ако куриерът може да ми достави покупката до вратата? Наистина, това също не беше идеалното решение – изискваше да застана лице в лице с друг човек и да разменим с него няколко думи. Обаче в пиковите часове на делничните дни куриерите обикновено бързаха и дори не ме поглеждаха. Подписах, затварях вратата и можех да си отдъхна. Пътуването до автомата за пратки би било много по-неприятно.

Игор знаеше за моите трудности в междуличностните отношения, така че и той не би избрал този вариант. Нямахме друг, който би искал да ми направи изненада. На Коледа – може би. Майка ми или баща ми, ако не са заминали на някоя от традиционните си ски екскурзии.

Присъдата можеше да бъде само една: грешка. Чувах това доста често, не само относно пратки, който някой ми е изпратил по случайност.

Само че „по случайност“ беше просто безнадежден опит за обяснение на неизвестната още причина за това събитие.

На тази мисъл ме наведе фактът, че автоматът за пратки се намираше на няколкостотин метра от моето жилище в Левандув. Едва ли беше съвпадение.

Облякох нова блуза, вързах косата си, а след известно време – и връзките на обувките си. За хората с нормално тегло това е обичайна дейност, така че малко хора осъзнават, че на такива като мен им се налага да задържат дъха си.

Отидох в гаража, защото въпреки че се намирах на десет минути ходене от карикатурно малкия търговски център на улица „Беренсона“, дори за момент не обмислих възможността да отида пеша.

Малко по-късно паркирах колата си на празния в този момент площад и отидох при жълтия автомат. На омазнения и потъмнял екран имаше снимка на

някакво момиче и кратко съобщение: „Здравей, усмихни се!“. Явно това не беше достатъчно, защото беше добавен и мигащ емотикон. С носле.

Намръщих се и бързо се захех да въвеждам кода, след което се отвори една от кутиите. Извадих пакет, съдържащ две или най-много три книги. И то при условие, че никоя от тях не е гигантска като „Малък живот“ на Янагихара, „Сблъсък“ на Кинг или „Пътят на кралете“ на Сандерсън.

На пакета нямаше етикет с данни за получателя, което отначало ми се стори невъзможно. Бях убедена, че за да можеш изобщо да изпратиш пратка, трябва да предоставиш данни не само за себе си, но и за адресата.

Отне ми известно време, за да се досетя, че това може да се направи с апарат за пратки. Достатъчно е човек да въведе мобилния си номер и адреса на получателя, след което да избере подходящия автомат, на който да бъде изпратена пратката.

Хвърлих поглед към пазара „Нето“ от другата страна на улицата и се поколебах. Тъй като така и така бях излязла, планирах първо да напазарувам и едва след това да проверя пратката.

Любопитството ми обаче нарастваше. Кой ми е изпратил този пакет? Защо го е направил? И какво има в него?

В края на краищата след малко се върнах с пакета в колата. Скъсах опаковката и видях сравнително малка картонена кутия. Въпреки неголемите си размери, тя беше доста тежка. Отне ми известно време да се справя с лепенката и да стигна до съдържанието.

Вътре намерих лист с големина А4, на който някой беше написал с дебел черен флумастер ТЕСА. Не можеше да става въпрос за грешка. Само хората, които ме познаваха, знаеха, че се наричам така.

Това беше нещо повече от прякор. Родителите ми са ми дали името Тереза, към което, изглежда, от самото начало съм проявила недоволство, защото съм го сменила веднага, щом съм се научила да говоря. И до днес те настояваха, че „Теса“ е първата дума, която съм казала. В известен смисъл тя ме е дефинирала още оттогава – дотолкова, че исках да е и на надгробния ми камък.

Погледнах листа, на който някой я беше изписал.

Под думата ТЕСА имаше втора, по-малка, която всъщност не ми говореше нищо. Само характерният знак пред нея подсказваше какво би могла да означава. Този символ днес еднозначно се асоциира с хаштаг, а някога се е използвал за означаване на номер, на каналите на IRC<sup>2</sup> или на мощност на множество в математиката.

Погледнах към етикета „#апсида“ и се намръщих. Думата звучеше чуждо, но в същото време бях сигурна, че вече съм я чувала. Първата асоциация в главата ми беше свързана с архитектурата.

---

<sup>2</sup> Internet Relay Chat – интернет услуга за общуване в реално време с хора от цял свят. – Б. ред.

Сложих листа настрана и надникнах вътре. Някой беше увил във фолио предмет с големината на длан – в кутията нямаше нищо друго. Бързо започнах да разгръщам опаковката, а сърцето ми ускори туптенето си. Пластовете бяха толкова много, че не знаех какво всъщност разопаковам.

След малко пред очите ми се появи предмет и усетих, че съм намерила скрито съкровище. Пратката беше тъмна декоративна фигурка от лъскав камък. Тежка, може би от аметист. Представляваше череп, подобен на онези, които някога са слагали на носовете на пиратските кораби.

Естетическата ѝ стойност беше незначителна и нямах представа защо някой ми изпраща такова нещо. Сложих черепа в кутията и извадих телефона. Реших, че ако проверя какво означава хаштагът, може да открия някакъв отговор.

Първата архитектурна асоциация беше вярна. Бързо прегледах резултатите в Гугъл и открих, че апсидите са вид разширение на църкви, обикновено многоъгълни или полукръгли.

Значи череп и църкви.

Не особено весела комбинация, и което беше по-лошо, неозначаваща нищо. Абсолютно нищо не ми говореше и дори не ми подсказваше кой би ми изпратил такъв подарък и защо.

Напазарувах бързо в „Нето“ и се прибрах вкъщи. Както винаги, се изкачих по стъпалата, затаила дъх, страхувайки се да не се натъкна на някой съсед. По това време обаче повечето бяха на работа и успях да стигна до апартамента, без да ми се налага да разменям нито дума с никого.

Затворих вратата след себе си и едва тогава издишах. Мразех да излизам. Всеки път, когато се връщах, се чувствах така, сякаш съм изпълнила изключително трудна, но напълно излишна мисия. Заклучих вратата с облекчение и седнах пред компютъра.

Реших, че няма време за губене – моето частно разследване беше неотложен въпрос. Въведох хаштага във Фейсбук, надявайки се, че след като някой си е направил труда да ми изпрати мистериозна анонимна пратка, трябва да ми е оставил някаква следа в интернет.

Намерих обаче само снимки на църкви. Малко съвременни, няколко стари, изобразяващи унищожени храмове. Стигнах до заключението, че Фейсбук е погрешното място за преглед на тагове и се прехвърлих в Инстаграм.

Три резултата. Първата снимка беше, естествено, на църква. Втората – на вътрешния двор на Томарския манастир в Португалия. Третата – на часове по рисуване в някакво краковско училище.

Проверих първата, защото ми изглеждаше най-конкретна. Храмът се оказва базиликата „Свети Георги“ в Прага. Чувала бях много хубави неща за този град, но никога не бях ходила там. Нито пък в Португалия, а в Краков – преди много години, и то само за да видя Вавел.

Почесах се по главата и се насочих към последното място. Бях си направила профил в Туитър преди почти десет години, но оттогава насам бях публикувала

само няколко туита. Избягах отдалеч тази медия, изхождайки от предположението, че концентрацията на политическа кал там е твърде висока.

И все пак тъкмо Туитър беше родината на хаштаговете. И той ми даде сянка на надежда, че ще разбере какво означава „#апсида“.

Търсенето имаше само един резултат. Тагът беше използван от момиче с прякор *деКриста*, което бе публикувало своя снимка на фона на огромна поляна. Изглежда той нямаше нищо общо нито с нея, нито с околността – нямаше смисъл да се търсят църкви тук.

На заден план видях няколко ниски дървета, може би храсти, а зад тях – широко речно корито. Качеството на снимката не беше най-доброто. Предположих, че е направена с камерата на телефон, и то някой по-стар модел. Нищо повече не можех да кажа.

Момичето носеше широка риза, а под нея – обикновена тениска, подобна на тези, които се продават масово в *Reserved* и в други вериги магазини. Снимката можеше да е направена през последните няколко месеца, температурите бяха подходящи за такова облекло. Но беше качена едва тази сутрин – по времето, когато се бях събудила, обляна в пот.

Сега този момент ми изглеждаше толкова далечен, колкото и неясните спомени от детството ми. А мислите само отпреди около час сякаш не принадлежаха на мен.

Тръснах глава, а после погледнах *деКриста*. Започнах машинално да беля кожичката около ноктите си – навик, с който не можех да се преборя от години.

Никнеймът на момичето можеше да има нещо общо с църквата в Португалия, но няха достатъчно информация, за да направя сигурно заключение. Други туитове на *деКриста* със сигурност биха били полезни, но на профила ѝ имаше единствено тази снимка и хаштага.

Това ме накара да се зачудя, защото профилът беше създаден горе-долу по същото време, както и моят. Влизане веднъж на десет години? Изглеждаше просто неправдоподобно.

Но няха други следи, така че най-накрая затворих лаптопа си и се заех с работата, която трябваше да свърша днес. Почистване, пране, готвене. Игор би трябвало да се върне около шест следобед и дотогава трябваше да свърша всичко.

Не успях. Когато влезе в апартамента, все още не се бях захванала дори с бешамела, а планирах да направя гигантска лазаня за вечеря. И всичко това, защото апсидата не ме оставяше на мира и трябваше да отделям за всяко нещо двойно повече време или да го върша отново.

Игор още не беше успял да си събуе обувките, а аз вече бях започнала да му разказвам всичко, което се е случило. Той слушаше с внимание от самото начало и колкото повече говорех, толкова по-интересно му ставаше.

– И там имаше само един туит? – недоверчиво попита той.

– Един-единствен. Самотен като мен на абитуриентската вечер.

Той ме погледна скептично.

– Това не е единственото сравнение, което ми идва на ум – добавих. – Но второто е свързано с луната на нощното небе и би прозвучало патетично.

Той се усмихна, вдигна черепа и го прехвърли от едната в другата си ръка.

– Вероятно момичето е изтрило останалите туитове – отбеляза.

– Може би да. Но защо да го прави?

Това беше само един от многото въпроси, на които бих искал да знам отговорите. Игор присви очи и бързо се приближи към компютъра, сякаш искаше да ми внуши, че ще ми помогне със загадката, макар че самият той вероятно искаше да се заеме с нещо друго.

– Провери ли *Wayback Machine*? – попита той и вдигна капака на лаптопа.

Мълчанието ми беше достатъчно красноречиво.

– Интернет архивът – добави той. – Прави копия на страниците от две хиляди и първа година насам. Може би там има скрийншотовете от профила на тази *деКриста*.

Имаше право. Отне ни известно време, преди да намерим работещ линк, но няколко минути по-късно имаме две допълнителни снимки. На едната от тях се виждаше момиче на фона на същата река, а на другата – част от ограда и градина.

Гризейки кожичките, се опитах да разпозная околността. Безрезултатно.

– Това няма смисъл – казах. – Трябва ни нещо повече.

Разчитах на това, че Игор ще потърси в други кътчета на интернет, за които нямах никаква представа, но той беше застинал, сякаш го е ударил гръм.

Стоях зад него, без да откъсвам поглед от екрана. Когато сложих длани на раменете му, той внезапно потрепери.

– Какво става? – попитах.

Игор обърна глава към мен и видях, че е пребледнял.

– Това... – задави се той. – Теса, та това е...

Вдигнах вежди нетърпеливо и той поклати глава.

– „Вибжеже Пуцке“<sup>3</sup> – добави той. – А това момиче... Господи, наистина ли не го разпознаваш?

– Не – отвърнах. – А трябва ли... ?

---

<sup>3</sup> Улица във Варшава, в квартал Прага-Пулноц (или Северна Прага). – Б. пр.